

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

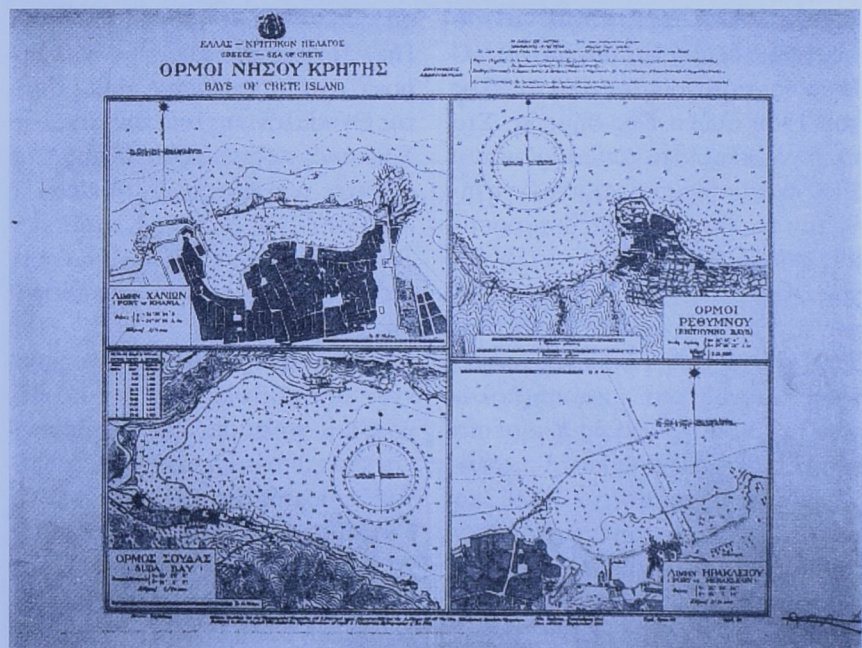
Το 18ο Διεθνές Συνέδριο της Ιστορίας της Χαρτογραφίας

Μύρων Μυρίδης*

Τα Διεθνή Συνέδρια της Ιστορίας της Χαρτογραφίας έχουν σχετικά μακρύ παρελθόν και πραγματοποιούνται κάθε δύο χρόνια στις ίδιες περιόδους με τα αντίστοιχα Διεθνή Συνέδρια της Διεθνούς Ένωσης χαρτογραφίας.

Οργανωτές των συνεδρίων αυτών είναι κάθε φορά εθνικοί φορείς και η γνωστή εταιρεία χαρτών Imago Mundi Ltd. Μετά τη Βιέννη (1995) και τη Λισαβόνα (1997) ήταν η σειρά της Αθήνας να αναλάβει τη διοργάνωση του 18ου Διεθνούς Συνεδρίου της Ιστορίας της Χαρτογραφίας, που πραγματοποιήθηκε στους χώρους του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών από τις 10 έως τις 16 Ιουλίου 1999.

Τη διοργάνωσή του ανέλαβαν η Ελληνική Εταιρεία Χαρτογραφίας (ΕΕΧ), το Κέντρο Νεοελληνικών Ερευνών (ΚΝΕ) - Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών (ΕΙΕ), και η Imago Mundi Ltd. σε συνεργασία με τη Χαρτογραφική Επιστημονική Εταιρεία της Ελλάδας (ΧΕΕΕ). Συνεργάστηκαν ακόμα η Γεννάδειος Βιβλιοθήκη - Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών, η Γεωγραφική Υπηρεσία Στρατού (ΓΥΣ), η Υ-

δρογραφική Υπηρεσία Πολεμικού Ναυτικού (ΥΥΠΝ), το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, το Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, το Πανεπιστήμιο Κρήτης, το Ναυτικό και το Πολεμικό Μουσείο.

Στη διάρκεια του Συνεδρίου λειτούργησαν τρεις σημαντικές χαρτογραφικές εκθέσεις: «Η χαρτογράφηση της Μεσογείου - Οι ελληνικές υ-

Ναυτικός χάρτης: Ελλάς - Κρητικό Πέλαγος - Όρμοι Νήσου Κρήτης. Υδρογραφική Υπηρεσία Πολεμικού Ναυτικού, κλ.: 1:20.000, έκδοση: 09/1945, διαστάσεις: 51x37 εκ.

* Καθηγητής, Τμήμα Τοπογράφων, ΑΠΘ, e-mail: myridis@topo.auth.gr.

διωτικές συλλογές» στο Μέγαρο Μελά, «Η ελληνική χαρτογραφία του 20ού αιώνα» από τη Χαρτογραφική Επιστημονική Εταιρεία της Ελλάδας και την Εθνική Χαρτοθήκη στο αίθριο του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών, και «Η έντυπη ελληνική χαρτογραφία 16ος-19ος αιώνας από τις συλλογές της Γενναδείου Βιβλιοθήκης» στη Γεννάδειο Βιβλιοθήκη.

Αξίζει ίσως να αναφερθούν μερικά στοιχεία αυτών των εκθέσεων, θεωρώντας ότι η σημασία τους υποβαθμίστηκε σε κάποιο βαθμό μέσα στη ραστώνη της καλοκαιριάτικης Αθήνας. Ξεκινώντας από αυτή που «άνοιξε» πρώτη, η «Ελληνική Χαρτογραφία του 20ού αιώνα» επιχείρησε, με ιδιαίτερη επιτυχία, να στήσει τη διαδρομή της σύγχρονης ελληνικής χαρτογραφίας από το τέλος του 19ου αιώνα έως σήμερα. Στο φωτεινό περίπατο του αιθρίου του ΕΙΕ, εκατό περίπου χάρτες αφηγήθηκαν παραστατικά τις διαφορετικές φάσεις που πέρασε η ελληνική χαρτογραφία από τις πρώτες παραγωγές της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού, τις εκλεπτυσμένες γεωμετρικές λιμενοδεικτών και πορτολάνων της Υδρογραφικής Υπηρεσίας του Π.Ν., στις εκθαμβωτικές πολυχρωμίες των χαρτών του ΙΓΜΕ και του ΙΔΕ έως τις μεταμοντέρνες αναπαραστάσεις ψηφιακών χαρτογραφίσεων, προερχόμενων από φασματικές αναλύσεις. Η έκθεση αυτή είχε την τύχη να συνεχίσει την παρουσία της λίγους μήνες αργότερα στη Θεσσαλονίκη.

Η δεύτερη έκθεση εντυπωσίασε με το μαγευτικό ξετύλιγμα μορφών, χρωμάτων και διακοσμήσεων στον επιβλητικής κομψότητας χώρο του κτιρίου Μελά. Η «Χαρτογράφηση της Μεσογείου – Οι ελληνικές ιδιωτικές συλλογές» μέσα από 170 χάρτες διέτρεξε πέντε αιώνες χαρτογραφίας της Μεσογείου. Πορτολά-

νοι και ιζολάρια, μαζί με ναυτικούς χάρτες και χάρτες ταξιδιωτών, μεγάλοι χαρτογράφοι –Κλαύδιος Πτολεμαίος, Ortelius, Mercator, Castaldi, Delisle, Camocio, Janssonius, de Wit, Coronelli, Sonetti, Sanson και πολλοί άλλοι ακόμα– προσέφεραν στους επισκέπτες εικόνες μαγείας και ονείρου, κόσμων οικείων αλλά και φανταστικών.

Η τρίτη έκθεση, αυτή της Γενναδείου Βιβλιοθήκης, αφιέρωσε τη θεματική της στους τυπωμένους ελληνικούς χάρτες από το 16ο έως το 19ο αιώνα. Στα περιορισμένα σε αριθμό, αλλά όχι σε σημασία και ενδιαφέρον, εκθέματα που προέρχονται από τις Συλλογές της Γενναδείου, οικείες, όπως ο τριγωνισμός της Πελοποννήσου, ή λιγότερο καθημερινές αναπαραστάσεις, όπως αυτή της Θεσσαλονίκης από τον Νικόλαο Σοφιανό, προσέφεραν στους επισκέπτες των δροσερών κήπων της Αμερικανικής Σχολής Κλασσικών Σπουδών μία ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα προσέγγιση της έντυπης ελληνικής χαρτογραφίας.

Και οι τρεις εκθέσεις συνοδεύονταν από καταλόγους επιμελημένων και σχολιασμένους με προσοχή και υπευθυνότητα από καταξιωμένους ειδικούς στο αντικείμενο.

Θέμα λοιπόν του Συνεδρίου της Αθήνας ήταν «Η χαρτογραφία του μεσογειακού χώρου» και η θεματολογία του συμπληρώνονταν με «Άλλα θέματα ιστορίας της χαρτογραφίας».

Όπως κατά παράδοση συμβαίνει σε αυτά τα Συνέδρια, προηγείται μία Συνάντηση της Επιτροπής για την Κατάρτιση και την Εκπαίδευση στη Χαρτογραφία της Διεθνούς Ένωσης Χαρτογραφίας, με θέμα αυτή τη φορά τη διδασκαλία της ιστορίας της χαρτογραφίας.

Μετά την εναρκτήρια τελετή, που έγινε στο Ζάππειο, οι κυρίως

εργασίες του Συνεδρίου άρχισαν στις 11 Ιουλίου 1999 στους χώρους του ΕΙΕ Στις έξι ημέρες που διήρκεσαν οι εργασίες του, στις 18 συνεδρίες που έγιναν, παρουσιάστηκαν περισσότερες από 50 επιστημονικές εργασίες.

Γνωστοί επιστήμονες τόσο από την επιστημονική περιοχή της χαρτογραφίας, όσο και από την ευρύτερη περιοχή της ιστορίας του χώρου, ασχολήθηκαν με θέματα που αναφέρονταν στη θεωρία, στην πρακτική και στο πρόγραμμα της ιστορίας της χαρτογραφίας, στις λειτουργίες των χαρτών, σε ειδικότερα θέματα όπως αυτά των κτηματικών χαρτών, της χαρτογράφησης των πόλεων, των νησιών, της ουράνιας χαρτογραφίας, αλλά και θέματα στρατιωτικής χαρτογραφίας, υδρογραφίας, εθνικής χαρτογραφίας, ανάλυσης μεσαιωνικών χαρτών και χειμένων, ισλαμικής χαρτογραφίας, μαζί με περισσότερο εφαρμοσμένα θέματα όπως ποσοτικών μεθόδων στην προσέγγιση παλιών χαρτών, θεματικών χαρτογραφίσεων, χαρτομετρίας και χαρτών στην υπηρεσία της επιστήμης.

Η συμμετοχή ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, αν πάρουμε υπόψη την εποχή και το αντικείμενο, για τα ελληνικά δεδομένα. Περισσότεροι από 250 σύνεδροι, προερχόμενοι από 35 περίπου χώρες του κόσμου, βρέθηκαν στην Αθήνα για τη Συνάντηση αυτή, που το 2001 θα πραγματοποιηθεί στη Μαδρίτη τις πρώτες μέρες του Ιουλίου.

Είτε από τον Αναξίμανδρο αρχίσει κανείς, είτε από τον Κλαύδιο Πτολεμαίο, γεγονός παραμένει ότι η Ιστορία της χαρτογραφίας, σχετιζόμενη με την ίδιο την ιστορία της προσπάθειας του ανθρώπου να απεικονίσει το χώρο του, πάει τόσο πίσω στο χρόνο όσο και η προσπάθεια αυτή.

Η ιστορία της χαρτογραφίας

στην Ελλάδα δεν είχε έως σήμερα γνωρίσει παρά ελάχιστες προσεγγίσεις, κι αυτές στην πλειοψηφία τους από μη χαρτογράφους. Προφανώς δεν πρόκειται να γίνει κάτι τέτοιο με αυτή την ευκαιρία.

Αυτό όμως που αξίζει να αναφερθεί είναι το εξής: αν υπάρχει μία περιοχή στον κόσμο, μία θάλασσα του πλανήτη που έχει ιστορηθεί τόσο πολύ χαρτογραφικά, σε όλη τη διάρκεια ζωής αυτής της επιστήμης, αυτή είναι η Μεσόγειος.

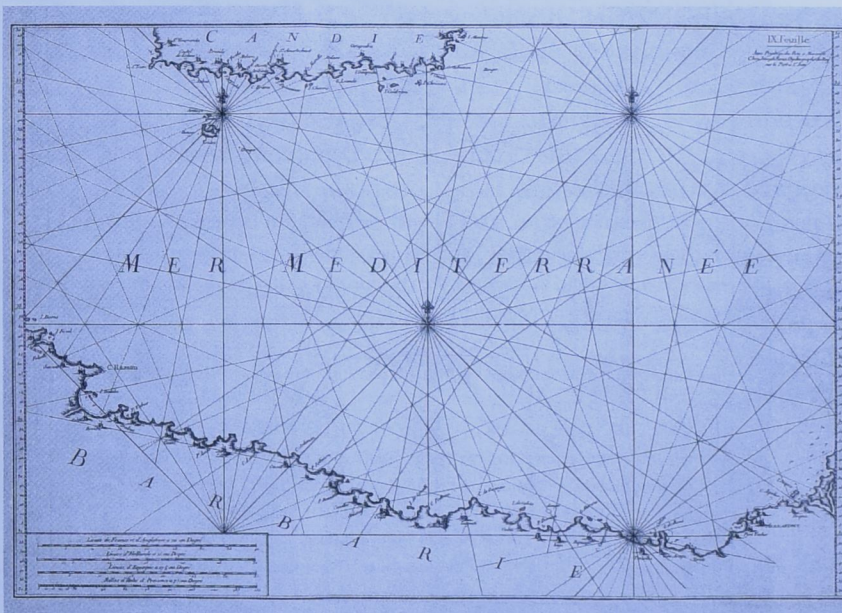
Γεωμετρία αναφοράς για όλους τους γεωγράφους-χαρτογράφους του ελληνικού κόσμου, αλλά και για Ρωμαίους και Άραβες στη συνέχεια, Βυζαντινούς (παρά τις αμφιβολίες που υπάρχουν), Δυτικούς αργότερα, αλλά και αντικείμενο ψηφιακών πια απεικονίσεων, η χαρτογραφία της Μεσογείου σημάδεψε την ιστορία της χαρτογραφίας.

Διαχωρίζοντάς την γεωγραφικά στις δύο λεκάνες της, τη Δυτική και την Ανατολική, παρουσιάζει πλήθος διαφορετικών αποδόσεων ειδικά από το 13ο-14ο αιώνα και μετά, με μία χαρακτηριστική υπεροχή σε αριθμό, αναπαραγωγές, κλίμακες και άλλα του νησιώτικου χώρου και των παραλίων του Αρχιπελάγους (Αιγαίο Πέλαγος).

Υπάρχουν πολλά κείμενα, και σήμερα είμαστε ευτυχείς να διαθέτουμε μία, μικρή ακόμα, σχετική βιβλιογραφία και στα ελληνικά, που είναι όμως ιδιαίτερα αξιόλογη, κυρίως στον τρόπο που καταφέρνει να καλύπτει επιστημονικά κενά και άλλα.

Ένα συνέδριο λοιπόν ιστορίας της χαρτογραφίας που βάζει στόχο του τη μελέτη της χαρτογραφίας της Μεσογείου είναι αυτόματα πρόκληση και δοκιμασία για τους ίδιους τους διοργανωτές του, αλλά και «κολύμπι σε βαθιά νερά» για τους συμμετέχοντες σε αυτό.

Είναι λοιπόν πολλαπλά σύνθετο

Πάνω: G.R. de Vaugondy: Χάρτης των χωρών της Μεσογείου με ένθετο χάρτη της Ελλάδας, Παρίσι, 1737.

Κάτω: J. Roux: Πινακίδα της Νότιας Κρήτης και των ακτών της Βόρειας Αφρικής, Μασσαλία, 1764.

Μεσόγειος - Ελληνική Χερσόνησος, Υδρογραφική Υπηρεσία Πολεμικού Ναυτικού
κλ.: 1:680.000, έκδοση: 4/1923, διαστάσεις: 66×88 εκ.

το πρόβλημα του προσδιορισμού της ταυτότητας αυτού του συνεδρίου. Ή παραμένει στην κατά κάποιον τρόπο σίγουρη προσέγγιση της καταγραφής, ανάλυσης, παρουσίασης, επεξεργασίας και αναγνώρισης των επεισοδίων που συνέδεσαν αυτήν την ιστορία, ή ανατρέποντας αυτή την σίγουρη ισορροπία, υπερβαίνει την παραπάνω αποκωδικοποίηση και προχωράει στην αποδόμηση του σεναρίου.

Προφανώς οι σκέψεις και οι προθέσεις των διοργανωτών ενός συνεδρίου, όσο επιστημονικό ή όχι το θέλετε, δεν μπορεί παρά να ακολουθούνται ή να ανατρέπονται από αυτούς που θα δώσουν ζωή στο σχέδιο, δηλαδή τους εισηγητές. Τους εισηγητές ως κείμενα φυσικά, αλλά και ως προσωπικότητες, ως χαρακτήρες, ως βιωματικούς εντέλει τελεστές μίας διαδικασίας.

Δεν θα το πάω πολύ πιο πέρα από όσο αντέχει. Το 18ο Διεθνές Συνέδριο της Ιστορίας της Χαρτογραφίας για τη «Χαρτογραφία της Μεσογείου και άλλα θέματα της ιστορίας της χαρτογραφίας», με τους 50 περίπου εισηγητές του, προσπάθησε να επιτύχει την καλύτερη δυνατή συνύπαρξη «ιερών τεράτων» της ιστορίας της χαρτογραφίας με την ανάγκη για γνώση και ενημέρωση του ελληνικού κοινού.

Αυτό που δεν κατάφερε ούτε αυτή τη φορά, και δεν πυροβολώ, πιστέψτε με, τους διοργανωτές, είναι η συνύπαρξη της γνωστής έως τώρα προσέγγισης των θεμάτων του με αυτήν που, μάλλον άκομψα, αναφέρεται ως η «επιστημονική».

Σήμερα ο «ιστορικός χάρτης» δεν αρκεί να μελετάται ως μία συνιστώσα επιστημονικών προσεγγίσεων που τις ονομάσαμε θεωρητικές, κοινωνικές ή αλλιώς, αλλά και ως αντικείμενο γεωμετρικής ανάλυσης και αναπαράστασης, και ως εργαλείο επικοινωνιακής δυναμικής, με τη σημαντική βοήθεια που προσφέρουν πλέον με τρόπο απλό οι λεγόμενες νέες τεχνολογίες.

Προφανώς τέτοιες διεισδύσεις δεν είναι πάντοτε «καλών προθέσεων», η δύναμη όμως μιας τέτοιας επιστήμης όπως η ιστορία της χαρτογραφίας έχει τη δυνατότητα να τις αντιμετωπίσει, αφομοιώνοντας δημιουργικά το ποσοστό της δόσης που της είναι απαραίτητο.

Έδωσε η Αθήνα μία καλύτερη απάντηση στις αμήχανες στιγμές που περάσαμε στη Λισαβόνα; Μπορεί η ιστορία της χαρτογραφίας να μένει όρθια στο ένα πόδι, όταν η σύγχρονη χαρτογραφία αποκτά ταχύτητες που την καθιστούν επιστήμη όχι μόνο «για να λέει ψέματα», αλλά για να δημιουργεί «εικονικούς κό-

σμούς» παράλληλους και ασυμπτωτικούς «πραγματικών κόσμων»;

Όταν ένα Συνέδριο γεννάει ερωτηματικά, έστω και υπαρκτικά, έχει ήδη πλησιάσει κάποιο βαθμό επιτυχίας. Η ανάμνηση αυτών των πέντε ζεστών ημερών του Ιουλίου στη Βασ. Κωνσταντίνου είχαν τουλάχιστον ένα μεγάλο ατού: διακόσιους πενήντα άνδρες και γυναίκες που, ξεκινώντας από 30 διαφορετικές χώρες, προσέφεραν «εις εαυτούς και αλλήλους» τη μοναδική γοητεία που έχει το να μελετάς χάρτες, να διαβάξεις χάρτες, να βλέπεις χάρτες, να σχεδιάζεις χάρτες, να ανατρέπεις χάρτες.

Επιπλέον αυτών, οφείλουμε όλοι να αναγνωρίσουμε την ιδιαίτερα υψηλή ποιότητα της οργάνωσης, την επιτυχημένη σύνδεση, τόσο στη δομή όσο και στη διαδικασία του προγράμματος των εργασιών, πράγμα που βοήθησε καθοριστικά τη δημιουργία και την ανάπτυξη του κλίματος που χρειάζονται τέτοιου είδους εκδηλώσεις.

Η Μαδρίτη μοιάζει να περιορίζεται σε χώρο και να μεγαλώνει σε κλίμακα, προετοιμαζόμενη για την «ιβηρική χαρτογραφία». Αυτό όμως που θα κρίνει την επιτυχία ή όχι νομίζω ότι θα πρέπει να στηριχθεί σε θαρραλέες ανατροπές και μετουσιωμένες ανακατατάξεις.